

Pismo iz Japana

Autor Administrator

Pismo profesorice Anne

Kakvo je

zaista stanje među ljudima, najbolje pokazuje pismo jedne profesorice engleskog jezika, koja predaje u gradu Sendaiju. Dirljivo pismo prijateljima profesorice Anne objavljeno je na Facebooku, te se brzinom munje proširilo po mreži.

* Pismo profesorice preveli su Kulturni kreativci u Hrvatskoj

"Ovdje

u Sendaiju sve izgleda dosta nestvarno. No, blagoslovljena sam prekrasnim prijateljima koji mi puno pomažu. S obzirom da moj stan više ne zaslužuje taj naziv, preselila sam se kod prijatelja. Dijelimo to što imamo: vodu, hranu i grijalicu. Svi spavamo jedni uz druge na podu sobe, jedemo uz svijetle prièame prièe. Toplo je, atmosfera je prijateljska i prekrasna.

Preko dana jedni drugima pomažemo poèistiti nered u našim domovima. Neki sjednu u aute i gledaju vijesti na ekranima navigacijskih uređaja ili stanu u red za pitku vodu kada hidrant proradi. Ukoliko nekome u stanu dođe voda, ljudi stave vani natpis tako da i drugi mogu doći napuniti svoje vrèeve i kante", piše profesorica Anne, pa istie:

'Sviđa mi se to kako smo odbacili nevažno'

"Zaèuæ je kako ovdje gdje sam uopæe nema krađa niti guranja u redovima. Ljudi ostavljaju ulazna vrata širom otvorena jer je tako sigurnije kada potres opet udari. Stalno èujem da ponavljaju: 'Ovako je nekada bilo kada su si svi međusobno pomagali.' Potresi se stalno vraæaju. Sinoæ smo ih imali skoro svakih 15 minuta. Stalno se èuju sirene i nadliæe nas helikopteri.

Proradio nam je vodovod u stanovima sinoæ na nekoliko sati, a sada radi i preko dana. Struja se vratila danas popodne. Plin još nije proradio. No, sve to ide prema područjima. Nekima proradi, a nekima ne. Svi se danima nisu prali. Osjeæamo se prljavima, no sada imamo i važnijih briga. Sviđa mi se to kako smo odbacili nevažno. Živimo punim plućima na razini instinkta, intuicije, skrbi, preživljavanja, ne samo za sebe, nego i za cijelu grupu", piše profesorica.

'Ima i neočekivane ljepote'

"Zamjećujem èdnovate paralelne situacije. Na nekim su mjestima kuæe u potpunom neredu, a onda vidim kuæu s uredno posloženim ležajevima ili rubljem koje se suši na suncu. Vidim ljude koji stoje u redu za hranu i vodu, a istovremeno vidim šetaèe sa psima. Ima i neočekivane ljepote. Noæu je potpuna tišina. Nema automobila. Nikoga nema na ulicama. I noæno nebo prekriveno je zvijezdama. Obièno se mogu vidjeti dvije ili tri, a sada je cijelo nebo prekriveno zvijezdama. Planine iznad Sendajja stoje èvrsto i kad je zrak bistar vidimo njihovu velièanstvenu siluetu na nebu", nastavlja se u pismu.

Profesorica

istièe i kako su Japanci prekrasni. "Svaki dan dolazim do svoga stana pogledati kako stoje stvari, sada šaljem ovaj e-mail jer se struja vratila, a pred vratima bi me doèekala voda i hrana koju je netko ostavio. Nemam pojma tko, ali to je tu za mene. Starci sa zelenim kapama idu od vrata do vrata i provjeravaju jesu li svi dobro. Ljudi potpune strance pitaju trebaju li pomoæ. Nigdje ne vidim znakove straha. Pomirenosti sa sudbinom da, ali straha ili panike ne."

U pismu se još navodi i kako su graðani upozoreni kako mogu oèekivati naknadne udare, èak i jednako velike, u iduæih mjesec dana ili više. Podrhtavanje se stalno osjeæa. Potom profesorica zakljuèuje:

"U ovim okolnostima ja zbog neèega imam izravan uvid da se stvarno upravo dogaða ogroman kozmièki korak naprijed u cijelome svijetu. I zbog neèega osjeæam da mi se uslijed iskustva s ovim dogaðajima u Japanu srce širom otvara. Brat me pitao osjeæam li se 'manjom od makova zrna' zbog ovoga što se dogodilo. Ne. Zapravo, osjeæam da se dogaða nešto što je puno veæe od mene same. Taj val raðanja (širom svijeta) je teŹak, no ipak velièanstven", poruèuje profesorica.